

MAŠA RIMAC JURINOVIĆ

KOLIKO MOŽEŠ BITI PRISUTAN I KAD TE NEMA

IVA GRUIĆ (1962.-2024.)

Ivu sam poznavala prekratko. Ali u to malo danog vremena, dobila sam puno.

Upoznala sam je na Učiteljskom fakultetu. Toga dana nastavu sam imala pola sata predugo. Kasnila sam, trčala prema drugom ulazu na Fakultet i nadala se da je profesorica Gruić još tamo. Pokucala sam i, hvatajući dah s vrata sobe 26, pitala je hoće li mi biti mentorica. Malo sam je zatekla svojim pitanjem, ali činilo mi se da nema vremena za bilo kakav uvod jer je vrijeme konzultacija upravo završilo. Sjedila je za svojim stolom, zadnjim od vrata, prvim do prozora, spustila je glavu, pogledala me preko naočala, nasmiješila se, rekla mi da uđem i sjednem. Za početak. Razgovarale smo o meni, o mojem razredu, o mojoj dramskoj skupini i svemu što mene zanima. Iva je od prvog dana za mene uvijek imala vremena. Nakon toga razgovora bila sam presretna jer sam, napokon, pronašla men-

toricu. Tada nisam znala da sam pronašla i prijateljicu.

Iva je bila sjajna mentorica. Svi koji su je poznavali znaju da je bila izuzetna stručnjakinja na svojem području i mnogim drugim područjima, ne baš tako usko njezinim. O znanstvenim tekstovima koje je pročitala pričala je kao da prepričava napeti krimić, jasno, bez suvišnih digresija, katkad s ironičnim komentarima, a svaki put tako da sam nakon razgovora s njom odlučila pročitati baš sve što je spomenula. Iva je uvijek bila inspiracija i poticaj. Za nju je razgovor o strukturi bio igra i veselje. Imala je nepogrešiv osjećaj kad me treba pogurati, a kad dati vremena da se malo odmaknem od teksta koji preslagujem i pišem...

Uvijek je i uglavnom prije mene znala što je za mene najbolje. Podijelit ću ovdje samo jednu takvu zgodu. Ohrabrena našom

izvrsnom suradnjom, pitala sam Ivu hoće li mi biti mentorica i na jednom drugom (a za mene možda još važnijem) radu. Sjedile smo u Hamperu, Iva me pogledala i odgovorila: „Mašo, vrijeme je da počnemo vidati druge ljude.“ Ispalo je da je mentorica koju mi je predložila najbolje što mi se moglo dogoditi. A Iva... Iva nije propustila priliku da me prije *online* obrane toga istog rada nazove, da mi kaže da će sve biti super i da svakako obučem crno da zna da sam dobro čim se uključim na ZOOM.

Takva je bila Iva. Duhovita, brižna, nenametljivo prisutna, uvijek spremna čuti i prihvatiti moje ideje, pomoći mi da ih razradim, bodriti me i neprestano isticati da je taj rad moje postignuće, a ne naše. Kad bih joj pokušala objasniti koliko mi znači njezina prisutnost, dostupnost i pomoć, najčešće bi me prekinula. I sad je čujem kako mi govori: „Ne pretjeruj, molim te.“ Ivi formalna priznanja nikad nisu bila važna.

Bila je sreća, zadovoljstvo i privilegija biti Ivina asistentica. Učila sam od Ive. Puno i svakodnevno. O poslu i životu. Beskrajno se radovala mojim malim pomacima i važnim napredovanjima. U ožujku sam održala nastupno predavanje i osamostalila se kao znanstvenica. Iva je bila uz mene, dopratila me do kraja. No prebrzo su se dva kraja susrela, a ja bih bila najsretnija da smo se ipak držale originalnog plana i da u miru (i Ivinoj mirovini) i dalje provodimo vrijeme zajedno.

A družile smo se često, razgovarale o svemu. O poslu, o zajedničkim planovima za nove konferencije, o poslijediplomskom specijalističkom studiju dramske pedagogije, o projektima, o tome što još moramo napisati zajedno i svaka za sebe... O životu, o planovima za ljeto, o farbanju namještaja i zidova, o našim zvijerima, putovanjima, genijalnim knjigama, o muževima (bivšim i aktualnom), o djeci i odgoju, o Davidu... Jako je voljela govoriti o Davidu. Sva bi

se ozarila, oči bi joj se smijale, glas bi joj postao nježniji.

S Ivom je bilo lako razgovarati. Uvijek je bila potpuno prisutna, slušala, postavljala prava pitanja, stišavala mobitel, a javljala se samo na Majine pozive. Najviše pamtim razgovore iz auta na putu prema Petrinji. Ima nešto posebno u razgovorima u kretanju, sve bismo pretresle do Petrinje, svaka održala svoju nastavu, poslije sjele na kavu u Gallery i nastavile razgovarati. Najčešće bismo ponešto i zaključile na povratku u Zagreb. Razgovarale bismo tako cijeli poneđjeljak, a poslovično najgori dan u tjednu bio mi je draži. Zbog Ive.

Rado sam k njoj odlazila i na kavu u njezin vrt. Ponosno bi mi pokazivala što je sve uzgojila, što raste i cvjeta, a u svibnju, oko mojega rođendana, zvala bi me da dođem ubrati tek procvale božure, moje omiljeno cvijeće. Iva je bila žena od riječi, ali još više žena od geste, od djela. Imala je Iva osjećaj za mjeru, za potrebno, za ispravno. I bila je neustrašiva.

Od Ive sam naučila puno, o radnoj etici, o poštovanju, o tome kad treba stati i uzeti vremena, promisliti, prespavati odluke, kad u konačnici treba i odustati, o tome kako u malo vremena napraviti stvari koje ostaju i traju, koje se pamte, o tome kako vrijeme koje imaš uložiti u ideje, promjene i pomake, u druge ljude.

Od Ive svakodnevno učim koliko možeš biti prisutan i kad te nema. Draga Iva, iako nismo imale dovoljno vremena, sasvim ga sigurno nismo gubile.

Hvala ti na svemu, prijateljice.